

ת צ ה י ר

אני הח"מ, ר.ב.

לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לענישם הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

להלן מה שקרה איתי במקום שאינני יודע היכן הוא, אליו הובאתי מחקירת שב"כ בפתח תקוה, ובו הוחזקתי באופן רצוף במשך 42 יום.

נעצרתי ביום 10.12.2002. אחרי חקירה בידי שב"כ במשך 31 יום בפתח תקוה, נלקחתי משם למתקן צבאי סודי. זה היה ביום 11.1.2003. מי שלקח אותי היה לבוש מדי צבא. מתקן זה רחוק כ- 40 דקות מגילמי.

שמו לי בד על העיניים, ועל הבד הרכיבו משקפים שחורים כדי שלא אוכל לראות דבר. הייתי כבול בידי וברגלי. הושבתי עלידי חיילים על רצפת מכונית, והחיילים כיסו אותי בעודי על הרצפה בבד שחור. כל הנסיעה לא עלה בידי לראות דבר וכל הנסיעה הארוכה הוחזקתי על רצפת המכונית.

כאשר הגעתי למקום לקחו אותי לחדר (אחר כך הסתבר לי שזה חדר הרופא) שם שמו את כל חפצי על השלחן ושמו אותם במעטפה, וכתבו את שמי על המעטפה. אחרי זה לא ראיתי את החפצים האלה שוב. לאחר תלויה שטענתי בפני שופט, קיבלתי רק חלק מהכסף שלקחו ממני (940 ש"ח במקום 1340 ש"ח) ולא את הפלאפון, ולא החגורה, ולא הארנק ולא ספר טלפונים.

במקום זה שהיתי כ-40 יום לפי ספירה שאני ספרתי, מיום 11.1.2003 ועד יום 18.2.2003. מובן כי לא הילה לי שעון או יומן. את מציגה בפני רישומים של זכ"דים (זכרונות דברים) מחקירת שב"כ. הזכ"ד הראשון בלא תאריך, השני מיום 12.1.03 והאחרון מיום 4.2.03. בשאר התקופה לא נרשמו, כנראה, זכ"דים או שלא הוצגו לך.

בפועל הייתי במקום זה אותם 40 יום. מיום 4.2.03 עד יום 18.2.03 המשכתי להיות במקום אך לא חקרו אותי. במהלך הערעור השופט בדק ניירת ואמר לי כי החקירה שלי נגמרה ביום 4.2.

מהמתקן הזה הועברתי לפתח תקוה. שם לקחו ממני הודעה משטרתית.

מה שם המקום?

מעולם לא אמרו לי מה שם המקום או היכן אנו. לשאלותי הרבות קיבלתי תשובות שונות: לעיתים נאמר או נרמז שאנו בעתלית, מישהו אמר כלא עכו, חוקר אחד אמר "צוללת" ופעמים רבות היו עונים לי שאני נמצא ב"חלל" או "מחוץ לגבולות ישראל". אי הידיעה היכן אני, ו התחושה כי הכל מופקר וכי איש אינו יודע מה עלה בגורלי ואני נתון לחסד ולשבט של החוקרים היא הרגשה מפחידה ומאיימת ביותר.

תאור המקום מבחינה חיצונית:

התאור שאני מוסר להלן איננו תיאור של מה שראיתי, שכן הוחזקתי במקום זה עפ"י רוב כחפרפרת עיוורת, פרט לשעות הממושכות של החקירה בחדר חקירות עם איש שב"כ.

אני מתאר מה שהנחתי מתוך שהותי הממושכת במקום. מדובר במקום המצוי בתוך מחנה צבאי. המבנה ישן. בן קומה אחת. במעבר בין הצינוקות בו מוחזקים עצורים לבין חדרי החקירות של השב"כ או חדר המרפאה יש 3 דלתות חשמליות ובדרך ישנה חצר בלתי מקורה.

את ה דרך הזו עשיתי, בד"כ לפחות פעם ביום אל המרפאה, או אל החקירות.

תיאור אנשי הצוות

האנשים אשר הסיעו אותי אל ומהמתקן, ואלה אשר משרתים בו, הינם חיילים. הצבא מנהל את המתקן, אולם החוקרים הם אנשי שב"כ שונים. כך הם מציגים את עצמם.

אסור לנחקר באיסור גמור לראות את החיילים. הוראת ה קבע כי כאשר העצור מוחזק בתוך התא, וחייל רוצה להכנס או להביא משהו אל התא, הוא דופק על הדלת, ואז הכריחו אותי בתור הוראות קבועות לשים בעצמי על ראשי שק שחור, להסתובב לפני אל הקיר, ולהרים את ידי אל הקיר. רק כאשר אני מצוי במצב כזה החייל נכנס פנימה או פותח את הדלת. שאר הזמן החייל חולש על החדר באמצעות אשנב צר מאד בדלת.

כאשר מובילים אותי לחקירה פני מכוסים בשק שחור בתוספת משקפים או ללא משקפים, וגוררים אותי לשם כל הדרך.

רוב הימים הובאתי אל חובש אשר בדק לחץ דם וכוי. פעם בשבוע או פעמיים ראיתי רופא. הרופאים התחלפו. הרופאים היו גלויי פנים, ואני במרפאה הייתי גלוי פנים.

לא ראיתי נשים או חיילות במקום, אבל שמעתי תקופה מסוימת עצורה שדיברה באנגלית עם חיילת וגם דיברה בערבית.

תיאור הצינוקות

יש שני סוגי צינוקות שאני הכרתי. בתחילה, במשך 11 הימים הראשונים (לפי מניין ימים שניסיתי לשמור) הוחזקתי בגרוע שבצינוקות.

הצינוק המצחין:

לפי שמדדתי גודל הצינוק הוא רוחב של 120 ס"מ (רוחב של מזרון ועוד קצת) וארכו כשניים וחצי מטר. בחדר על הגבהה של כ-30 ס"מ מונח מזרון לח (תמיד כל המזרונים לחים) ושמיכות לחות. השמיכות מסריחות מאד. גם המזרון. ברור כי השתמשו בהם לפני שהגעתי.

בחדר יש פח זבל מפלסטיק שחור גדול, עליו עוד ארחיב את הדיבור. בחדר יש כד קטן למים, וסמרטוט.

החדר שחור כולו. כל קירותיו צבועים בצבע שחור, ואת תקרתו לא ראיתי מעולם. כאשר הרמתי עיני למעלה, ראיתי רק חושך. אור בעוצמה של נר חודר באופן מוזר וייחודי מצד אחד בחדר, ממתקן שנראה כמצוי כמטר מעבר לתקרה, והאור מסתנן מ 3 זכוכיות עבות. האור בחדר כל כך חלש ומאיר רק חלק קטן מהחדר שאם היה לי ספר לא ניתן היה לקרוא כלל. אי אפשר לראות כמעט דבר בחדר.

אין כמובן חלונות בחדר. אי אפשר לדעת אם יום או לילה ומתי מתחלף יום בלילה. לא יכלתי לדעת, אלא לנחש בלבד, את שעת התפילות.

בתקרה צינור או שניים (אולי ארובה?), אשר נועדו כנראה לאוורור. אני אומר כנראה, כי מעולם לא יכלתי לוודא שיש אוורור. רוב הזמן ובכל הצינוקות חשתי כי אין לי די חמצן ופעמים רבות הרגשתי כמתעלף.

ימים רבים ביליתי בצינוק זה ובצינוקות דומים לו, ושעות על גבי שעות הייתי מדבר לעצמי ומרגיש שאני משתגע, או מוצא עצמי צוחק לעצמי. יושב על המזרון, קם ממנו מסתובב סביב עצמי, ושוב יושב. רק מחשבתי על אשתי וילדי שמרה על שפיות דעתי.

השירותים בצינוק המצחין

המייחד צינוק זה משאר הצינוקות הוא העובדה כי אין בו כלל שירותים ואין בו כל מקור למים. אני ביליתי בצינוק המצחין 11 ימי מעצרי הראשונים במתקן זה.

פח הזבל הגדול, מפלסטיק שחור עם ידיות ומכסה, כאמור, קטרו כרוחב דלת הכניסה לתא. כבר כשהוכנסתי לצינוק המצחין היה בפח נוזל עכור ומסריח. הבנתי כי זהו חדר השרותים שהקצו לי. היה עלי לעשות את כל צרכי לתוכו. יכלתי ל השתיין בעמידה. אולם בתחילה לא הצלחתי לעשות צרכי האחרים בו. בתחילה החלטתי לא לאכול, אולם לאחר זמן הייתי רעב ואכלתי. אני זכור את הפעם הראשונה שהיה עלי לעשות צרכי. התלבטתי מה לעשות, ובסופו של דבר פשטתי את תחתוני, פרשתי אותם על הרצפה, עשיתי צרכי בתוכם, וצררתי אותם והשלכתי לתוך הפח. הפח נשאר עמי בצינוק כמות שהוא. עמים אחרות היה עלי לעמוד על קצה אצבעות (אינני גבוה) כדי שאוכל לקלוע ביציאותי אל תוך הפח ולא להפכו עלי.

אני עצמי לא התרחצי כלל כל הימים האלה, ואיש לא הציע לי להתרחץ. מובן כי לא צחצחתי שיניים או שטפתי פנים. 3 פעמים ביום הכניסו לי מעט מים בכד הקטן.

הסרחון בחדר הפך לבלתי נסבל. אני עצמי ניסיתי להצמיד פני אל חרכים במשקוף דלת הברזל הכבדה הסוגרת על התא, כדי שאוכל לנשום קמעה, אולם זוהי דלת כבדה ולא היתה לי הצלחה.

ביום התשיעי לשהותי הרצופה באותו צינוק מצחין, כאשר אחד החיילים היה צריך להכנס או להוציא אותי, הוא כמעט הקיא ומיהר מחוץ לתא. אני עמדתי כרגיל אל הקיר וראשי מכוסה בד שחור. הוא קרא לחייל אחר, ועשו סידורים ותכניות להוציא את פח הזבל. הם אמרו לי לגרור את הפח. אמרתי להם כי אינני יכול לעשות כן בעיניים מכוסות, וגררתי אותו אולם לא הצלחתי להוציא אותו, בגלל כבדו, מן הפתח. אז הסכימו להסיר את כיסוי העיניים שלי, איפשרו לי לגרור את פח הזבל אל מחוץ לדלת, ושוב כיסו את עיני, ואחד החיילים תפס בחולצתי וגרר אותי בעודי גורר את הפח המסריח.

הם הובילו אותי אל צינוק אחר, הכניסו אותי ואת הפח אל הצינוק האחר, ושם אמרו לי לשפוך את תכולת הפח אל חור של בית שימוש תורכי שהיה בצינוק זה. החיילים שלטו מחוץ לצינוק במים, ובעודי שופך את התכולה, פתחו מים בזרם חזק, ואני ובגדי התלכלכנו.

הם אילצו אותי לשטוף את הפח. אני דרשתי מהם להתרחץ בעצמי, ואמרתי להם שאני אדם מתפלל ולא אוכל להתפלל בעודי מטונף מצואה. זו היתה הפעם הראשונה שראיתי מים נוזלים. דיברתי בכעס כה רב, עד כי הסכימו שאתרחץ. בקשתי מהם מגבת, ומישהו מהחיילים הלך לצינוק שלי והביא משם את הסמרטוט שהיה מצחין בריח בלתי נסבל.

ביקשתי בגדים להחלפה ומגבת של ממש ולא נתנו לי. כל התנהגותם של החיילים בגסות ובאיומים, וגם הפעם איימו כי אם לא אשתמש בהזדמנות שניתנה לי לא אקבלה שוב. התפשטתי, כאשר הם מסתכלים מבעד לאשנב ומעירים הערות מעליבות. עמדתי ערום מתחת לחוק בבטון ממנו נזלו מים. החיילים פתחו זרם מים, לא נתנו לי להנות ממנו אלא פחות מ-5 דקות, וסגרו אותו מבחוץ.

היה חורף וקר, אולם בלית ברירה לבשתי את בגדי המטונפים על גופי הרטוב, והוחזרתי עם שק על ראשי ופח זבל ריק אל הצינוק המצחין.

נשארתי שם עוד יומיים.

צינוקות אחרים

אחרי שמלאו לי 11 יום במתקן שודרגתי אל צינוק עם בית שימוש תורכי. אין זו עליית מדרגה של ממש, שכן ממילא החיילים הם השולטים בזרם המים, והם מחליטים מתי לספק אותנו.

עברתי במהלך הזמן מספר צינוקות, ואוכל לאמר כי כולם שחורים לחלוטין, ואין בהם אור כל היום וכל הלילה, מלבד אותה קרן אור המסתננת דרך זכוכיות רבות ממקום מסתורי בתקרה, ואין בה די כדי להאיר דבר. מי שמצוי בכל צינוק וצינוק איננו יודע היכן התקרה, איננו רואה אותה, והכל אפל ושחור.

רוב הצינוקות האחרים דומים זה לזה. יש בהם שני דרגשי בטון זה מעל זה, ועל דרגשים אלה שמים מזרון, אותו מזרון לח. חלק מן הדרגשים ארכם כ-165, וכשישנתי בהם היה עלי להיות מקופל. חלק מן הדרגשים ארכם כ-185. אני מעריך שרוב הצינוקות האחרים מידותיהם 180X170 והתא הגדול ביותר להערכתי לכל היותר 220X180 ס"מ.

השירותים בצינוקות האחרים: יש בצינוקות אלה בית שימוש תורכי. כאמור, יאןם למי ששוהה בחדר שליטה על מים. מעל חור השירותים יש מתקן בטון ובו חור, וברצונו, מזרים החייל מבחוץ מים לשטוף הצואה. לאחר שהגעתי לצינוק זה הוצעה לי מקלחת פעם ביום. דרך ביצוע המקלחת: החייל מכריז על האפשרות להתקלח. עלי ל התפשט כאשר החייל מסתכל מן החרך שבדלת. כאשר אני ערום, עלי לעמוד מעל החוק של השרותים, להצמיד עצמי אל הקיר, כדי שהחייל יפתח את המים של ה"מקלחת". מים אלה נובעים מחור אחד ויחיד בתוך בליטת בטון המרוחקת מן הקיר בערך 20-15 ס"מ, וגובהה מהרצפה כמטר וחצי. כדי לזכות במים זורמים על מי שרוצה להתרחץ לכרוע בצמוד לקיר, ולחכות למים.

אני מצהיר כי מעולם לא פתחו החיילים את המים ליותר מ-5 דקות. יש להם שליטה אם המים יהיו חמים או קרים, והם עושים בכך שימוש כרצונם.

גם עם הגיעי אל הצינוק המשופר לא קיבלתי בגדים להחלפה ועדין לא קיבלתי מגבת. נראה כי הסמרטוט מהצינוק הקודם יועד לי לשימושי הבלעדי. בימי הראשונים בצינוק המשופר חששתי להתרחץ. מזג האוויר היה קר מאד, ולא היתה כל אפשרות להתנגב במגבת המסריחה. החלטתי לנצל את רגעי הרחצה כדי לכבס את המגבת. דרשתי שיביאו לי סבון, ורק לאחר דין ודברים הביאו לי סבון, לאחר שאיימתי כי לא אתרחץ בלי סבון. 3 או 4 ימים ראשונים ניצלתי את 5 דקות המים הזורמים כדי לכבס שוב ושוב את המגבת. אולם גם אחרי שהתייבשה קצת ביום,

הסריחה מאד ולא יכלתי להתרחץ. פעם אחת ראה החייל כי אינני מתרחץ אלא מסבן את המגבת ומשפשף אותה על הרצפה והוא סגר את המים.

כעבור כ-4 ימים סברתי כי המגבת כבר סבירה והתרחצתי. עדיין היה עלי ללבוש אותם בגדים לאחר הרחצה. תחתונים לא היו לי כפי שכבר הבהרתי. כדי להדגים את מידת השליטה של החיילים במים אספר כי פעם אחת הייתי מסובן, והחיילים החליטו לסגור את המיים. צעקתי, ודפקתי על הדלת, כי הייתי מלא בסבון, ולאחר צעקותי ודרישותי החייל "נענה" לי, ופתח זרם מים קפואים עלי. שטפתי מעלי את הסבון במים קרים בלית ברירה.

מי ידע על תנאים אלה?

כולם ידעו על כך. מובן כי החיילים אשר שמרו על התא עשו וידעו. החובש שראה אותי כל יום, והרופאים שראו אותי פעם או פעמיים בשבוע. מובן כי החוקרים כולם עד אחרון ידעו זאת, וככל הנראה הורו על כך.

החובש והרופאים, שהייתי מצפה כי יהיו אנשי רפואה וחמלה, ראו אותי יום אחרי יום באותו בגדים, בלי תחתונים, הריחו אותי מצחין ומסריח יום אחרי יום ולא אמרו דבר, כאילו כך דרכו של עולם.

והחוקרים. הם באמת סבלו מסרחוני. בחדר החקירות היה יוני, שהיה מחוייב לסבול את סרחונותי יום אחרי יום. אני זוכר שיום אחד התקרב אלי יוני ונראה כאילו הוא עומד להתעלף הוא אמר לי "ריחתק חרא" (הינד מריח כחרה) ועליך לגמור החקירה. כאשר היתה נגמרת חקירתי פעמים רבות היו הוא וחוקרים אחרים אומרים, "ארגיע לסטל אל חרא".

כאשר הייתי בחדר החקירות של יוני הוא היה מפעיל את המזגן ממש מעלי. היה חורף והיה קר, ופעמים רבות אמרתי לו שקר לי, אבל הוא המשיך בכך. אני מבין מדוע, כי ריחי היה בלתי נסבל. אבל אני הוקפאתי מקור במהלך כל שעות החקירה הרבות, ואף התלוננתי על כך לחיילים.

ברור כי גם השופטים יכלו לדעת, אם היו טורחים לשאול מדוע מובאים אליהם אנשים מטונפים ומסריחים. לשתי הארכות מ עצר הובאתי ממתקן זה אל בית הכלא קישון (גילמי). בהארכת המעצר אחרי 22 יום במתקן, לפי חשבוני, הובאתי אל שופט בגילמי, קישון. התלוננתי בפניו, הראיתי לו את הגופיה שלי ואמרתי לו שכשנעצרתי היא היתה לבנה וכעת היא צהובה, ואמרתי לו שאין לי תחתונים, וביקשתי ממנו שיריח אותי, ואמרתי לו שאני לא יכול להתרחץ בלי מגבת ובגדים נקיים. עורכת דין שהיתה שם אמרה לי כי השופט אמר לחיילים שיתנו לי בגדים.

אותו לילה, בשעה 23:00, במתקן, הביאו לי בגדים משומשים אך נקיים. לא הביאו מגבת. כאשר הייתי מבקש מגבת בהמשך הייתי זוכה בתשובה אחת "שקטי".

החוקרים

החוקרים הציגו עצמם כאנשי שבי"כ. יוני היה החוקר הראשי שלי. הוא כנראה פנסיונר אשר הוחזר לשרות לחקירה. היה אחד מבוגר נוסף אבו חביב כבן 50. הוא צחק עלי שאינני רואה טוב ועשה לי תנועות מגוונות כדי לבחון את ראייתי. חוקר נוסף בשם אבי, ל בוש בג'ינס, קרח גבוה ורזה.

האחראי על החקירה מטעם, כך הוצג, היה אפי. כבן 38-40, לבנבן, מסתפר קצר. הוא טען כי בעבר השתתף בחקירתי בג'למי. בערך ביום ה-20 לחקירה נכנס לחדר בו נחקרתי על ידי יוני ובידו תיקים. הוא שאל אותי אם אני רוצה להודות, ואמר לי שאני שקרן. אמרתי לו שאינני שקרן, חזר ואמר לי שקרן עד שאמרתי לו שהוא שקרן. ואז אמר לי שאני שפל, ועניתי לו שהוא עצמו שפל. הוא תפס אותי בצווארי כשידי כבולות מלפנים, דחף אותי לזווית החדר, והחל להכות באגרופי על פני. כל אותה עת י שב יוני, ראה ולא אמר דבר. לאחר מכן כבל את ידי באזיקי הברזל, בהם הייתי כבול כל זמן החקירה על ידי אנשי השבי"כ, א לא שהוא כבל את ידי מאחור.

לצד יוני שהיה החוקר הראשי, היו חוקרים נוספים, ובין השאר אלדד ואבי. ויש גם אחד שאמר על עצמו שהוא דוקטור. וגם במלאת לי חודש שם, אמר לי יוני כי "הראש שלנו רוצה לשבת איתך" ובא אדם בשם אבי, כ-110-120 ק"ג משקפים בסוף שנות ה-50 לחייו. איים עלי ברצח ובגירוש. הוא אמר לי "החטא שעשינו הוא שהשארנו אותך בחיים". הוא אמר לי כי "עצרנו את אמך ואת אשתך".

המזון

את האוכל כל התקופה הייתי מקבל בתוך התא ונאלץ לאכול בישיבה. מקבלים את מנת המזון בצלחת אחת לא גדולה. 3 ארוחות ביום.

המזון היה טעים יותר מאשר זה הניתן באגף חקירות של שבי"כ בפתח תקוה. הבעיה היתה עם הנקיון. בצינוק המטונף היו החיילים שמים את מנת האוכל על פח הזבל, ואלו בצינוק השני היו שמים את האוכל ממש בשרותים. פעם שבתני שבינת רעב עקב כך, וסרבתי לאכול את האוכל והתלוננתי לאיש שבי"כ אשר לא התרשם מכך כלל. לא קיבלתי כל שתיה חמה אל אפעמים תה דלוח שנאלצתי לשפוך.

ירדתי במהלך שהותי במקום זה 14 קילו במשקלי.

טיול, תשמישי קדושה

אין כל יציאה אל האור, השמש או טיול יומי. אין כל אפשרות לקבל ספר תפילה וכדומה.

משקפי ראייה

עם בואי למתקן לקחו ממני את משקפי הראיה שלי ושמו בפקדון. רק כאשר התחננתי ושכנעתי אותם שאינני יכול לראות דבר החזירו אותם. היה וויכוח בין החוקר יוני לבין החוקר אבי. אבי סרב להחזיר לי את המשקפיים ויוני ביקש להחזיר לי אותם, וקיבלתים אחרי 3 ימים. אלד הביא לי את המשקפיים.

אני מצהיר זה כי זה שמי וזו חתימתי ותוכן תצהירי אמת ותצהיר זה ניתן לשם הגשתו לכל מוסד.

היום, ראיתי בפני את ר.ב. , , , ולאחר שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת ו כי יהיה צפוי לענשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר בפני את נכונות תצהירו וחתם עליו בפני.

ל.צמל, עו"ד

תצהיר

(העתק מתאים למקור)

אני הח"מ ר.ב. לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לענשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

היום 12.6.03 ישבתי עם עו"ד צמלו הרחבתי איתה את הדיבור על זכרונותי וחוויותי מכלא בלתי ידוע בו הייתי בעת החקירה, בינואר פברואר 2003.

הדברים ניתנים על ידי כדי שישמשו ראיה בבית משפט ובכל הליך.

ולראייה באתי על החתום

(-)

הנני מאשרת כי ביום 12.6.03 הופיע בפני עו"ד לאה צמל בכלא עופר מר. ר.ב. ולאחר שהוזהרתי כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לענשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן אישר בפני נכונות תצהירו וחתם עליו בפני.

(-)

ל.צמל, עו"ד